

ΒΡΗΚΕ

εὐχαίρια ὁ πανούργος Γορτύνης με τὸ ἐπεισόδιο Σμο-
λενσκη-Λυμπρίτη, νὰ σώσῃ τοὺς κινδυνεύοντας θε-
σμούς. Φανταστῆτε—τὸ φανταζόμαστε καὶ μεῖς καὶ
τρέμουμε!—ἀν καμμιά φορὰ μᾶς πάθῃ τίποτε ὁ φο-
βερὸς αὐτὸς θεσμοχωρορύλακας τί θὰ πάθουν οἱ φτω-
χοὶ αὐτοὶ θεσμοὶ! Θὰ εἰμπορεῖ ὁ καθένας νὰ τοὺς
πετάξῃ μέσα στὸ κάθρο τῶν σκουπιδιῶν μαζί με τὰ
πατριωτικὰ ἄρθρα μερικῶν ἐθνικῶν ἐφημερίδων τῆς
Ἀθήνας!

Κ' εἰπεῖται πῶς νὰ ζήσῃ τὸ φτωχὸ αὐτὸ Κράτος
χωρὶς θεσμούς; Οἱ θεσμοὶ γεννᾷνε τοὺς βουλευτάς
κ' οἱ βουλευταὶ τὸν κ. Δεληγιάννη καὶ ὁ κ. Δελη-
γιάννης τὴν σаницκ. Ἄν λείψουν λοιπὸν οἱ θεσμοί,
πᾶνε σβύνουν καὶ ὅλ' αὐτά, ποὺ ἔφεραν τὸ χρυσὸ καὶ
τὸν διαρκυνένιο αἰῶνα στὴν Ἑλλάδα.

Ἐρριξε καὶ ἄλλη μιὰ ρουκέτα ὁ ἐθνικὸς θεσμορύ-
λακας στὴν ἰδία συνεδρίαση τῆς Βουλῆς ὅταν ἐφώ-
ναξε στὸν κ. Σμολένσκη πῶς πρέπει νὰ ὑποτάσσεται
στὸς νόμους. Ὁ κ. Σμολένσκης τοῦ μολόγησε πῶς
ὑποτάσσεται, ἀν καὶ ἡμποροῦσε ἀξιόλογα νὰ τοῦ
ἀπαντήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ, κατὰ τὴν δάσκαλε ποῦ δι-
δασκες καὶ νόμο δὲν ἐκράτεις:

— Ὑποτάσσεσαι στοὺς νόμους τοῦ λόγου σου,
ὅταν σηκώνεις κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐπανάσταση
γὰ ν' ἀρπάξῃς τὴν Ἐξουσίαν;

Μὰ δὲν πειράζει. Μέσα στὴν ἐθνικὴ αὐτὴ φαμ-
πρὶκα τῆς ψευτιᾶς ὅλα εἰμπορεῖ νὰ τὰ λέῃ κανένας!

ΘΑ ΜΑΣ ΔΩΣΗ

τὴν ἀδεια ἡ φοιτητικὰ νεολαία νὰ ποῦμε καὶ μεῖς οἱ
προδότες δυὸ λόγια γιὰ τὸν καινούργιο ἀγῶνα τῆς
Κατήχησης ποὺ ἀνέλαβε.

Τὸ ἐλπίζουμε καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ τοῖς ποῦμε
νὰ τῆς ὑποβάλουμε εὐλαδῶς μιὰ γνώμη ποὺ ἡμ-
πορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴν παραδεχθῇ, μὰ δὲν ἡμπορεῖ
καὶ νὰ μὴ τὴ πιστέψῃ ὡς ἀγνή, ἀδολή καὶ πρα-
χτικώτατη.

Λοιπὸν ἡ Ἐθνικὴ Κατήχηση δὲν μαθαίνεται στὰ
σκολιά, ὅπως δὲν μαθαίνεται καὶ τίποτε ἄλλο ἐκεῖ
μέσα. Τὴν Κατήχηση θὰ τὴν διδάξουν πραχτικά
αὐτοὶ οἱ ἴδιοι φοιτητὲς μετὰ τὸ παράδειγμά τους κι
ἀκόμα θὰ τὴν διδάξουν κ' οἱ ἐφημερίδες ἀν πᾶψουν
νὰ ρεκλαμάρουν κάθε νεανικὸ τοῦς κάμωμα καὶ ἂν
ἀποφασίσουν νὰ τοὺς δὲν κάθε φορὰ, καὶ μετὰ κίν-
δυνον ἀκόμα τῆς πολυτιμῆς κυκλοφορίας τους, τὴν
ἀλλήθεια.

Καὶ καλὸ θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ σ' αὐτὸ τὸν

μετὰ στερημένη. Μὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴ θάλασσά
γίνονται πολλὰ περίεργα, γιατί κ' οἱ ἀγκούρες ἄμα
δοκίμαζαν νὰ τὴς σηκώσουν ἔμεναν κάτου στὸν πάτο,
καὶ τὰ κουπιά, μὲν ἔκκιναν νὰ τραβήξουν, ἔσπαζαν
καὶ δελφίνια πηδώντας ἀπὸ τὴ θάλασσα χτυποῦσαν
μετὰ οὐρὰς τὰ πλοῖα κ' ἔλυναν τοὺς ἀρμούς· ἀκούγον-
ταν καὶ κάποιος ἦχος σουραυλιοῦ ἀπὸ τὸν
ἀψηλὸ βράχο, ποὺ ἦταν κάτου ἀπὸ τ' ἀκρωτήρι, μὰ
δὲ γήτευε σὰ σουραῦλι, παρὰ τρώμαζεν ὅσους τὸν ἀκου-
αν, σὰ σάλπιγγα. Σάστίζαν λοιπὸν κ' ἔτρεχαν νὰ
παρουν τ' ἀρματα καὶ φώναζαν ὀχτροὺς ποὺ δὲν τοὺς
ἔβλεπαν ὡς ποὺ παρκαλοῦσαν νάρθει πάλι ἡ νύχτα
γὰ ν' ἀβροῦν ἡσυχία σ' αὐτή. Ὅλα λοιπὸν ὅσα γίνον-
ταν, ἦταν ὀλοφάνερα σ' ὅσους εἶχαν τὰ λογικά τους,
ὅτι ἦταν σημάδια καὶ φωνὲς τοῦ Πάνα, ποὺ εἶχε θυ-
μώσει γιὰ κάτι μετὰ τοὺς ναυάγια· μὰ δὲ μπορούσαν νὰ
μαντέψουν τὴν ἀφορμή, γιατί δὲν εἶχαν γόρσι κανένα
ἀγιοτόπι τοῦ Πάνα· καὶ κοντὰ τὸ μεσημέρι στὸ στρα-
τηγὸ, ἀπὸ κατὰπεσε σὲ ὕπνο ὅχι χωρὶς τὴ θέληση
τοῦ θεοῦ, φανερώθηκεν ὁ ἴδιος ὁ Πάνας λέγοντάς
του τέτοια:

Κ'. — Ὡ πὺ ἀλιτήριοι καὶ ἀθεόφοβοι ἀπ' ὅλους τοὺς
ἀνθρώπους! Πῶς ἀπικοτήσατε νὰ κάνετε αὐτὰ σὰν
ἐξωρενισμένοι; Γεμίσατε πόλεμο τὴν ἀγαπημένη
μου ἐξοχή· ἀρπάξετε κοπάδια βοιδίων καὶ γιδίων, ποῦ

τόπο ἡ φοιτητικὰ νεολαία, καὶ θὰ τὸ κατόρθωνε, ἀν
ἀφισιωνότανε στὴ δουλειά της καὶ ἀφηνε καὶ κατή-
χηση καὶ ἄλλα τέτοια κουροφάγια γιὰ τοὺς δημο-
κόπους παπαρδελάδες τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ Τύπου
— τῆς δικέφαλῆς αὐτῆς Λάμπας ποὺ δὲν θὰ χορτάσῃ
καὶ ἂν καταδροχθῇ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΙΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ

παρὰ νὰ γράψουμε καὶ μεῖς δυὸ λόγια γιὰ τὰ περί-
φημα «Πάτρια» τῶν Ἑνωμένων πνευματοποιεῶν
Χατζιδάκω καὶ Δαμδέρη, ποὺ τόσο ἐνθουσίασαν
τὴν περασμένη ἐβδομάδα τοὺς πατριωτικογράφους
τῶν ἐφημερίδων μετὰ τὴ λογοδοσία τους.

Πῶς ἐπώθηκε ἡ πατρίδα μετὰ τὸ ὄργανο αὐτὸ τῆς
μούχλας καὶ τοῦ γεροντικῆς μαρμαροῦ, δὲν τὸ ἀρ-
νιόμαστε. Οὔτε πάλι ἡμποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε πῶς
κυκλοφορεῖ σὲ 33 χιλιάδες φύλλα, ἀπὸ ὅλος ὁ κό-
σμος τὸ διαβάζει χάρισμα, καὶ παίρνει ἀκόμα κ' ἕνα
πιλάφι γιὰ νὰ τὸ διαβάζῃ, ὅπως ἔκιναν, λέει ἡ πα-
ράδοση, μιὰ φορὰ στὸ μεγάλῳ συναγωνισμὸ τῶ βαπο-
ράκια τοῦ Βοσπόρου.

Τὸν πᾶτριον αὐτοῦ θρίαμβο τὸν ἀναγνωρίζουμε.
Καθὼς ἀναγνωρίζουμε καὶ τὸν ἄλλον θρίαμβό του,
τὸν ἡθικό, ποὺ τόσο ἐτόνισε ὁ κ. Δαμδέρης γράμμα-
τέας τους στὴν ἐμπνευσμένην λογοδοσία του, ὅτι
δηλ. δὲν ἐμεῖνε πνευματικὴ ἡ δημοτικὴ ἀρχή,
ἥτις νὰ μὴν ἀποστελεῖ αὐτοὺς ἐπαινὸν καὶ ἐνθάρ-
ρυνσιν». Συμφωνοῦνται καὶ σ' αὐτό. Ἄν αἱ δημο-
τικαὶ καὶ πνευματικαὶ Ἀρχαὶ δὲν ἐθαύμαζαν τέτοια
πράγματα, τὰ χάλια μας δὲν θὰ ἦταν ὅπως εἶναι σή-
μερα καὶ δὲν θὰ βρισκόντουσαν ἀνθρώποι νὰ πετοῦνε
τοὺς παρὰδες τοὺς γιὰ νὰ βγαίνῃ ἕνα νεουλιωμένο
καὶ ἀχρηστο καθολοκληρίαν φύλλο.

Η ΡΩΣΣΙΑ

πρέπει νὰ στελεχῇ τ' ἀνώτερα παρὰ τῆς τοῦ κ. κ.
Σμολένσκη καὶ Λυμπρίτη γιατί μετὰ τὸ ἀνάλμαχο ἐπεισό-
διό τους ἔσωσαν τὸν στόλον τῆς.

Ἄν δὲν ἔνοιγε καὶ αὐτὸς ὁ καυγᾶς στὴ Βουλῇ, μὰ
περισσότερο σὲ τῆς τῶν ἐφημερίδων, θάκανε γίνε ὡς
τὴν ὥρα εἰκοσφαναμαχίας καὶ ἄλλες τόσες μάχες στὴν Ἄπω
καὶ στὴν Ἑῶα—ποὺ καλεῖται «Τελευταία ὥρα» τῶν ἐφημε-
ρίδων—καὶ δὲν θὰ μείνει οὔτε καράδι Ρούσικο ἀδού-
λιαστο, οὔτε ρουθούνη Ρώσσοι. Ὁ πόλεμος θὰ εἶχε τε-
λειώσει πιά καὶ οἱ ἐφημερίδες θάνοιγαν κανένα ἄλλο και-
νούργιο γιὰ νὰ μὴ μένουν ἀργὰ τὰ ταχυπιστήριά τους
καὶ οἱ φοβεροὶ τοὺς Πολύδιοι.

Ἦλθε ὅμως τὸ ἐπεισόδιο τῶν δύο καπετανίων κ' εἶσι
ἐσώθηκε τὸ γόητρο τῆς Ρωσσίας καὶ τὸ τηλεγραφικὸ
σύρμα ἀπὸ τῆς ψευτιᾶς.

ἐγὼ τὰ νοιάζομαι· ξεσούρατε ἀπὸ τὸ θυσιαστήρι παρ-
θένα, ποὺ ὁ ἔρωτας θέλει νὰ κάνει ἀπ' αὐτὴ παρκαμῆθι
καὶ δὲ φοβηθήκατε μήτε τὴς Νύμφες, ποὺ σὰς ἔβλε-
παν, μήτε ἐμένε τὸν Πάνα. Λοιπὸν μήτε τὴ
Μέθυμα θὰ ἰδεῖτε μετὰ τέτοια πλάτσικα πηγνίνοντας
ἐκεῖ, μήτε θὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴ τοῦ σουραυλίου, ποὺ
σὰς τρώμαζε, μόνε θὰ σὰς κάνω θροπὴ τῶν ψαριῶν,
ἀπὸ σὰς βουλιὰξω, ἀν δὲ γυρίσει πίσω σὲ τὴς Νύμφες
ὅσο μπορεῖς γληγορότερα καὶ τὴ Χλόη καὶ τὰ κοπάδια
τῆς Χλόης καὶ τὰ πρόβατα. Σήκω λοιπὸν καὶ βγάλε
στὴν στεριά τὴν κόρη μαζὶ μετὰ ὅσα εἶπα. Κ' ἐγὼ θὰ
σ' ὀδηγήσω ἐκεῖνὰ στὸ ταξίδι καὶ σ' ἐκεῖνη θὰ δείξω τὸ
δρόμο.

ΚΑ'. Κατὰτρομαγμένος ἀπ' αὐτὰ ὁ Βρύαξ (γιατὶ
ἔτσι τὸν ἔλεγαν τὸ στρατηγὸ) πετιέται ἀπὸ τὸν ὕπνο
τοῦ καὶ ἀπὸ πρὸςκαλεσε τοὺς κυβερνήτες τῶν πλοίων
τοὺς πρόσταξε νὰ ζητήσουν τὸ γληγορότερον ἀνὰ
μεσὰ τοὺς σιλάβους τὴ Χλόη· κ' ἐκεῖνοι γλήγορα
τῆνε βρήκαν καὶ τὴν ἔφεραν μπροστὰ του, γιατί κά-
θονταν στεφανωμένη μετὰ τὸ πῆλο. Καὶ νομίζοντας
καὶ αὐτὸ ἀκόμα σημάδι ἐκείνου ποὺ εἶδε στὸνειρό του
ἀπάνου σ' αὐτὴ τὴ ναυαρχίδα τὴ θάλασσά τὴν στεριά.
Καὶ μόλις εἶχε θυγὶ ἐκεῖνη ἐξω, ἀκούγεται πάλι ἦχος τοῦ
ραυλιοῦ ἀπὸ τὸ βράχο, ὅχι πιά πολεμικὸς καὶ τρομερὸς
παρὰ ποιμενικὸς καὶ σὰ νὰ φερνε κοπάδια στὴ βοσκή.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

= Νὰ τὸ μάθετε καὶ αὐτό. Τὴν μελέτη τοῦ Κρουμ-
πάχερ γιὰ τὸ γλωσσικὸ μας ζήτημα, ποὺ θὰ βγῇ στὴν
βιβλιοθήκη τοῦ Μαρασλή, τὴ μεταφράζει ὁ γαμπρὸς τοῦ
κ. Χατζιδάκω.

= Κ' ἐπειδὴ ὁ γαμπρὸς μεταφράζει καὶ ὁ πεθερὸς θ'
ἀπαντήσῃ, πᾶσι νὰ πῇ πῶς τὸ ζήτημα θὰ εἶναι καθαρὰ
οἰκονομικὸ καὶ πῶς Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει.

= Μὰ καὶ Μαρασλής πλερώνει γι' αὐτὸ τὸ γλεντοκό-
πημα!

= Κάποιος κ. Παταβουρίδης ἔγραψε τίς προάρες πῶς
ὁ «Νουμάς» βγαίνει γιὰ νὰ γελοῦν οἱ ἀναγνώστες τους.

= Τιμητικώτατο αὐτὸ γιὰ τὸ «Νουμάς» ἀπὸ μερικῆς
ἄλλης καθημερινῆς παταβούρας βγαίνουν γιὰ νὰ γελοῦν
τοὺς ἀναγνώστες τους.

= Ἐμάθαμε πῶς μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα ἐτοι-
μάζει μιὰ στρατιωτικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὴν Γαλιπὸν.

= Θὰ στελεχῇ ἐκεῖ τὸν πρίγκηπα Μουρούζη ποὺ τὸν
ἔστειλε ἴσα μετὰ τὴν σ' ὅλες τίς γωνιὰς τῆς γῆς, μετὰ
ἀξιοπιστότατα ἀναγνώσματά της.

= Τὸν Πρίγκηπα θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὡς ὑπασπιστής
τοῦ ὁ κ. Πολύβιος Κουρούνης ποὺ ἔχρημάτισε ἄλλοτε
καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ.

= Μιὰ διαδήλωση μικρῶν μαθητῶν ἔγινε τὴν περα-
σμένη Τρίτῃ, ἐξὸν ἂν εἶναι ψευτικὴ καὶ αὐτὴ ἀπὸ μᾶς
τὴν ἀνάγγειλε ἡ «Ἐσπερινή».

= Οἱ μικροὶ, λέει, μαθητὲς τοῦ Βαρβακείου πῆγαν στὰ
γραφεῖα της καὶ παραπονέθηκαν μετὰ φωνῆς καὶ μετὰ κλά-
ματα γιατί τὸ Ὑπουργεῖο ἔχει πάψει ὅλος τοὺς δασκάλ-
λους τοὺς καὶ ἀναγκάζονται νὰ γυρίζουν ὅλη τὴν ἡμέρα
στοὺς δρόμους!

= Εἶναι νὰ τὰ πιστέψῃ κανένας τέτοια πράγματα, πῶς
δεκαχρονικά παιδάρια παραπονιούνται πῶς δὲν κάνουν
μάθημα;

= Ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου σκέπτεται ποιὰ
ποινὴ νὰ ἐπιβάλλῃ στὸν κ. Μιστριώτη γιὰ τίς γλωσσικὰς
ἀταξίες του.

= Καλὸ θάειταν νὰ τὸν ἀφηνε νηστεία, ἀπὸ νὰ τοῦ
κόψῃ τὴ γλώσσα εἶναι πολὺ κτηνὸ!

= Ἐνας ποῦζησε χρόνις πολλὰ στὴ Ρωσσία μᾶς ἔλεγε
προχτές:

= «Μὴν τὰ πιστεύετε τὰ τηλεγραφήματα τῶν ἐφημε-
ρίδων, γιατί ἴσα μετὰ τὴν ἔχουν πνίξει οἱ ἀλιτήριοι πε-
ρισσότερα καράδια ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦζει ἡ Ρωσσία καὶ στὸ
πόλεμο καὶ στοὺς ναυστάθμους της!

= Ὁ κ. Σταμάτης Βάλης μᾶς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ
μᾶς ἔστειλῃ ἕνα ὀγκῶδες σύγγραμμα ποὺ τύπωσε τώρα τε-
λευταία.

= Ἐπιγράφεται εἰς ὑπὲρ πάντων προσηχῆ καὶ εἶναι
μιὰ ἐμμετρὴ μετάφραση μιᾶς ὠδῆς τοῦ Οὐγκῶ.

= Ὁ κ. Σταμάτης ἀφισώνει τὸ βιβλίο του αὐτὴ καλὴ

Καὶ τὰ πρόβατα ἐθγιναν ἐξω τρεχάτα ἀπὸ τὴ σιὰλα
χωρὶς νὰ ξεγλιστροῦν ἀπὸ τὰ νύχια τους καὶ τὰ γί-
δια πολὺ πὺ τολμηρὰ, γιατί εἶταν καὶ συνθησινόμενα
ν' ἀναβοκατεβαίνουν τοὺς γκρεμούς. Κ' αὐτὰ τρι-
γύριζαν τὴ Χλόη πηδώντας σὰ νὰ χόρευαν καὶ βε-
λοζόντας καὶ δείχναν τὴ χαρὰ τους μετὰ τέ-
τοια. Μὰ τῶν ἄλλων βροσκῶν τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβα-
τα καὶ τὰ γελάδια ἔμεναν ἐκεῖ ὅπου ἦταν στὸ ἀμπάρι
σὰ νὰ μὴ τὰ τραβῆν ἡ μουσική. Κ' ἐκεῖ ποὺ ὅλοι θαύ-
μαζαν τὸν Μάνα, εἶδαν πὺ περίεργα ἀπὸ τοῦτα καὶ
στὴν στεριά καὶ στὴ θάλασσα. Τὰ πλοῖα τῶν Μεθυμι-
ωτῶν ξεκινούσαν προτοῦ νὰ σηκώσουν τίς ἀγκούρες καὶ
μπροστὰ ἀπὸ τὴ ναυαρχίδα πῆγαινε δελφίνια πηδώντας ἐξω
ἀπὸ τὴ θάλασσα ἐνῶ τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα τὰ ὀδη-
γοῦσε πολὺ γλυκὺς ἦχος σουραυλιοῦ καὶ κανέναν δὲν
ἔβλεπεν ἐκεῖνον ποὺ ἐπαίξε. Κ' ἔτσι νὰ πρόβατα καὶ
τὰ γίδια προχωροῦσαν κ' ἔβρασαν μαζὶ, γητεμένα
ἀπὸ τὴ μουσική.

ΚΒ'. Ἦταν κοντὰ ὥρα τῆς ἀπογευματινῆς βο-
σκῆς καὶ ὁ Δάφνης ἀπὸ ἀγνάντης ἀπὸ μιὰ ψιλὴ ρα-
χούλα τὰ κοπάδια καὶ τὴ Χλόη καὶ φώναξε δυνατὰ
«ὦ Νύμφες καὶ Πάνα» ἔτρεξε κάτου στὸν κάμπο καὶ
ἀπὸ ἀγκαλίσας τὴ Χλόη καὶ λιγοψύχησεν ἔπεσε κά-
του. Καὶ μόλις τὸν συνέφεραν ἡ Χλόη μετὰ τὰ φίλια καὶ
τόνε ζέστανε μετὰ ἀγκαλιὰς καὶ τῆς στὴ γνώριμη βα-

καγαθή συμπολίτιδι ἡμῶν Δουίχη Ριαγκούρη μὲ στίχους γεμάτους ἔμπνευση κι' ἁρμονία.

— Ὅριστε καὶ τὸ δείγμα :

.... δέξαι ἐν ῥόδῳ ἐκ τοῦ Σοῦ
κοπὲν καὶ τοῦτο «Παρνασσού»
Σοῦ !
Σοῦ !

— Τὸ τελευταῖο : «Σοῦ—σοῦ!» τὸ πρόσθεσε κατὰ λάθος ὁ τυπογράφος μας.

— κ. Μάρκο Γερ. Ὁμορφο. Ἀνάγκη ὅμως νὰ περῶ-
σετε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας τὴν Κυριακὴ τάπεγυμα, ἐν
ἡμπορεῖτε.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΝΟΒΑΔΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

I

Ποῖος ζωντανός, προικισμένος μ' αἰσθησὴν δὲν ἀ-
γαπᾷ ἀπ' ὅλα τὰ θαυμάσια φαινόμενα τοῦ χώρου
ποῦ γύρω του ξαπλώνεται, τὸ χαροπὸ φῶς, μὲ τὰ
χρώματά του, τὲς ἀχτίδες του καὶ τὰ κύματα τῆς
ἡμέρας σ' ὅλα τὰ μέρη παρουσίας του, ὡς ἡμέρας
ποῦ ξυπνάει ; Σὰν τῆς ζωῆς ἐσώτατη ψυχὴ τὸ
ἀναπνέει τῶν ἀκούραστων ἀστεριῶν ὁ γιγαντινός
κόσμος καὶ κοιλνιπᾷ χορεύοντας στὴ γαλανὴ πλημ-
μύρα του τὸ ἀναπνέει τὸ λιθαρί ποῦ βγάζει σπινθε-
ρὰ κ' αἰώνια ἡσυχάζει, τὸ φυτὸ τὸ φρόνιμο ποῦ βυ-
ζαίνει καὶ τὸ ἄγριο ὀρμητικὸ πολύμορφο ζῷο ἀπ'
ὅλα ὅμως ὁ λαμπρὸς ξένος μὲ τὰ μάτια του τὰ πο-
λυσημάντα τὸ μετέωρο βάδισμά του καὶ τὰ χεῖλιά του
τὰ τρυφερὰ κλεισμένα καὶ σὲ τόνους πλοῦσι. Σὰν
δασυλὴς τῆς γῆς φύσης αὐτὴ κράζει κάθε δύ-
ναμη σὲ ἀμέτρητες ἀλλαγές, δένει καὶ λύνει συμ-
μαχίες ἀτέλειωτες, καὶ τὴν εἰκόνα του τὴν οὐρά-
νια ὁλόγυρα σὲ κάθε ὄν γήινο ἀπλώνει. Ἡ παρου-
σία του μόνο, φανερώσει τὴ θαυμαστὰ μεγαλοπρέ-
πεια τοῦ βασιλείου τοῦ κόσμου.

Στὰ κάτω γυρίζω στὴ νύχτα τὴν ἁγία, τὴν ἀνέκ-
φραστη καὶ γεμάτη μυστήριον. Μακριὰ κεῖται ὁ
κόσμος βυθισμένος σὲ λάκκο βαθύ, ἐρημν καὶ μο-
νάχη εἶναι ἡ θέσι του. Στὶς χορδὲς τοῦ στήθους θα-
θεῖα μελαγχολία φυσιᾷ. Σὲ σταλαματιᾶς δροσιᾶς νὰ
πέσω κάτω θέλω καὶ μὲ τὴ σκόνη ν' ἀνακατωθῶ—
Μάκρι τῆς ἐνθουσιαστικῆς, πιθυμῆς τῆς νεότητος, τῆς
παιδιάτικης ἡλικίας ὄνειρα, ὅλης τῆς μακριᾶς ζωῆς
σύντομες χαρὲς καὶ μάταιες ἐλπίδες ἐρχονται σὲ
ψαρὰ φορέματα σὰ βραδινὴ καταχνιά ὕστερ' ἀπ' τὸ
ἡλιοδασύλεμα. Σ' ἄλλους τόπους ἐστῆσε τὸ φῶς τὲς
χαρούμενες σκηνές του. Δὲ θὰ ξαναγυρίσει στὰ

παιδιά του πού μὲ τῆς δαδότης τὴν πίστη τὸ πε-
ριμένουν ;

Τί βγαίνει ἐξαφνὰ τόσο γεμάτο ἀπὸ προαἰσθησῆς
κάτω ἀπ' τὴν καρδιά καὶ καταπίνει τῆς μελαγχολίας
τ' ἀπαλὸ δερμάκι ; Ἐχεις καὶ σὺ σ' ἐμὰς ἐκα-
ρίστησιν σκοτεινὴ νύχτα ; Τί κρατεῖς κάτω ἀπ' τὸ
φόρεμά σου, ποῦ χωρὶς νὰ φαίνεται δυνατὰ στὴν
ψυχὴ μ' ἐγγίζει ; Βάλαμο ἐξάσιν ἀπ' τὸ χέρι σου
σταλάζει ἀπ' τὸ δέμα ἀφιδόν' τὲς βαρεῖες ἔτεροῦ-
γες τοῦ νοῦ ἐπάνω σπικνύναι. Σκοτεινὰ κι' ἀν-
ἐκφραστα αἰσθανόμαστε τὸν ἑαυτὸ μας συγκινη-
μένο. Σοβαρὴ δὴν βλέπω, μ' εὐθυμν ἐκπληξν ποῦ
γέρνει σ' ἐμένα γλυκὰ καὶ κατανυκτικὰ καὶ πίδω
ἀπὸ ἀτέλειωτα περιπλεγμένους βοστρύχους τῆς μη-
τέρας τὴν ἀγαπητὴ νεότητι δείχνει. Πόσο ἥτωχὸ
καὶ παιδιόστικο μοῦ φαίνεται τὸ φῶς ! Πόσο χαρω-
πὸς κ' εὐλογημένος τῆς ἡμέρας ὁ ἀποχαιρετισμός.
Λοιπὸν μόνο γιὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ νύχτα σοῦ παίρ-
νει ἐκείνους ποῦ σὲ ὑπηρετοῦν, ἐσπείρες στὰ μάκρι
τοῦ χώρου τὲς σφαῖρες ποῦ λάμπουν γιὰ νὰ διαλαλοῦν
τὴν παντοδυναμίαν σου, τὸ ξαναγυρίσμά σου στοὺς
καιροὺς τῆς ἀπομάκρυνσός σου ; Οὐρανόθερα ἀπὸ
κεῖνα τ' ἀστέρι π' ἀστράφτουν, μὰς φαίνονται τ'
ἀτέλειωτα μάτια ποῦ μέσα μας ἡ νύχτα ἀνοίξε. Μα-
κρύτερα βλέπουν ἀπ' τὰ ὁχρότατα ἀπὸ κεῖνα τ' ἀ-
μέτρητα στρατεύματα. Χωρὶς νὰ χρειάζεται φῶς
βλέπουν πέρα πέρα τὰ βάθια τῆς ψυχῆς ποῦ ἀγα-
πᾷ, ὅτι μ' ἡδονὴν ἀνέκφραστη ἀνώτερο χῶρο γε-
μίζει. Τὴν τῆς βασιλείας τοῦ κόσμου, τῆς ψυχῆς
διαλαλήτρας ἁγίων κόσμων, τῆς ἐπιμελήτρας μα-
κάριος ἀγάπης ! Μοῦ σὲ στέλνει κρυφὴ ἀγαπη-
μένη, χαριτωμένη ἡλιε τῆς νύχτας. Λοιπὸν εἶμαι
ἀγρυπνος γιὰτ' εἶμαι δικός σου καὶ δικός μου· μοῦ
ἀνάγγειλες τὴ νύχτα γιὰ νὰ ζήσω, μ' ἐκαμες ἀν-
θρωπο. Λιῶσε τὸ σῶμα μου μὲ φλόγα ζωτικὴ γιὰ
νὰ ἐνωθῶ ἀέρινος στενὰ μὲ σένα καὶ τότε αἰώνια
θὰ διαρκῇ τοῦ γάμου ἡ νύχτα.

ΝΥΧΤΟΠΟΪΛΙ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἐλένη. Μαρῆ, μὰ σέρ, δῶς μου μιὰ ἰδέα. Ἐχω νὰ
πάω σ' ἕνα χορὸ μὲ δρισμένο ντύσιμο, τί νομίζεις νὰ βάλω ;
τί πάει στὸ χρώμα μας ;

Μαρῆ. Στάσου νὰ δεῖς.... Ἰσως τὸ καλύτερο νὰ βάλεις....
νὰ βάλεις ἕνα βέλο.... μὰ ἀρκετὰ πυκνὸ.

Παλὶς Γιάτρος. Καὶ λοιπόν. πέτυχες μὲ τὴν πρώτη
σου τὴ διάγνωση ; Σ' ὠφέλησαν οἱ δειγμάτια μου, τὰ μα-
θήματά μου ;

Γιάτρουδάκι. Ναι, νομίζω.... Εἶπα τοῦ ἀρρώστου
πὺς ἔχει συκῶτι, στομαχαριά, κίτσι σὰν παλμούς τῆς καρ-

διάς, λίγο βρογχίτη, μικρὴ θερμὴ ἐγκεφαλική....

Παλὶς Γιάτρος. Ὁραῖα ! Περὶφημα ἔτσι λάθος δὲ
γίνεται.

Γιάτρουδάκι. Καὶ τὸ καλύτερο, πέτυχα καὶ μὲ τὴν
ἐγχείρησή μου.

Παλὶς Γιάτρος. Ἐτσι αἱ ; Καὶ τί τοῦ βγαλες ;

Γιάτρουδάκι. Τοῦ βγαλε ἕνα εἰκοσιπεντάριχο.

Ράφτης. Βλέπω, φορεῖτε μαργαριτάρια κουμπιὰ,
καὶ ὡς τόσο τὸ λογαριασμὸ μου δὲν τὸν πλερώνετε.

Μουστερῆς. Δὲ μοῦ φαίνεται λογικὸ ἀπὸ ποῦ λές.
Ἄν πλερώνω τοὺς λογαριασμούς τοῦ ράφτη μου, ποῦ θὲς
νὰ γορῶ μαργαριτάρια ;

Ράφτης. Σὰ νὰ μοῦ φαίνεται πὺς μήτε τὰ μαργαρι-
τάρια δὲν τὰ πλερώνετε.

Μουστερῆς. Ἀπὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα.... μὴ βγαί-
νεις ἀπὸ τὸ προκείμενο.

Σοφία. Βλέπεις ἐκεῖνη εἶναι ἡ κόρη τοῦ κ. Βαριέστη
εἶναι ἀρρεθωνισμένη κι' ἄθριο παντοῦρεται.

Ἐλένη. Καὶ ποῖος εἶναι ὁ καλὸς τοῦ θνητός ;

Σοφία. Ὁ κ. Βαριέστης.

Πάβλος. Μὰ τί ἔχει ἡ Λιλή μαζί μου ; Δὲ μὲ χαι-
ρετὰ πιά.

Μιμή. ὦ, τῆς εἶπες προχτὲς στὸ χορὸ ἕνα τρομερὸ
πρόμα.

Πάβλος. Δὲν τῆς εἶπα τίποτα κακό. Τῆς εἶπα πὺς
εἶναι μαγεστικὴ.

Μιμή. Ὅχι, τῆς εἶπες πὺς ἂ κ' ὁ μ' α εἶναι μα-
γεστικὴ

— Στὴν Κίνα φαίνεται ἀγοράζουν τίς γυναῖκες τους.
Μὲ ἕνα τάλληρο ἀγοράζουν μιὰ καλή.

— Μιὰ καλή νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια ἀξίζει ἕνα τάλ-
λαρο.

Σπετσέρης. Τὸ ψάρι ποῦ μοῦ δώκες, κύρ Περικλῆ,
δὲν εἶταν καλὸ.... μύριζε μιὰ μυρουδιά....

Ψαφῆς. Εἴμαστε ἀπαγάδι, κύρ Θεμιστοκλῆ μου, ἴσα
κ' ἴσα. Ἐτσι εἶταν καὶ τὸ γιατρικὸ σου ποῦ μοῦ δώκες τίς
προβόλλες.

— Τί φωνάζει ἔτσι ἐκεῖνη ἡ ὄρνιθα, τί ἔπαθε ;

— Τίποτα. Νά, γέννησε ἕνα ἀγό.

— Χωρὸς το ! Ἀπὸ τὴ φωνὴ ποῦ κάνει θάλαγες πὺς
γέννησε ὁλόκληρο βουνό.... ἀλὰ Δροσίνη....

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

λανιδὰ παγαίνει· κι' ἄμα κάθισε στὴ ρίζα, τὴν ρω-
τοῦσε πὺς ξέφυγεν ἀπὸ τόσους ὀχτρούς. Κ' ἐκεῖνη τοῦ
διγίεται ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα· τῷ γιδίῳ τὸν κισσὸ τῶν
ἀρνιών τὸ οὐρλιασμα, τὸ πεύκο ποῦ ἀνθίσει, ἀπάνου
στὸ κεφάλι τῆς, τῆς γῆς τὴ λάμψη, τὸ χτύπο ποῦ
ἀκούσθηκε στὴ θαλάσσια, τὰ δυὸ σουρίγματα, τὸ πο-
λεμικὸ καὶ τὸ εἰρηνικὸ, τὴ νύχτα τὴν τρομερή, τὸ πὺς
μουσικὴ τῆς εἶδε τὸ δρόμο ποῦ αὐτὴ δὲν ἤξερε. Ἀμα
λοιπὸν ὁ Δάφνης κατὰλαβε τὰ ὄνειρά του τῶν Νυμφῶν
καὶ τοῦ Πάνα τὰ ἔργατα, διγίεται κι' αὐτὸς ὅσα εἶδεν,
ὅσα ἀκούσε κι' ὅτι ἐνθ' εἶχε σκοπὸ νὰ πεθάνει ἔζησεν
ἀπὸ τίς Νύμφες. Κ' ὕστερ' αὐτὴν στέλνει νὰ φέρει τὸν
Δρύαντα καὶ τὸ Λάμωνα καὶ τὰ χρειαζόμενα γιὰ θυ-
σίαν· κι' αὐτὸς στὸ ἀναμεταξὺ πιάνοντας τὴν πῖο καλὴ
γίδα καὶ στεφανώνοντάς τη μὲ κισσὸ, καθὼς τὴν εἶδαν
οἱ ὀχτροί, καὶ γάλα χύνοντας ἀνάμεσα στὰ κέρατα, τὴ
θυσίαν στὶς Νύμφες κι' ἀφοῦ τὴν κρέμασε τὴν ἔγδαρε
καὶ τὸ τομάρι τὸτάξε. Κι' ὅταν πῖξ εἶχαν ἔρθει ἡ
Χλόη μὲ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ ἀναψε φωτιά, ἀπὸ τὰ κρέα-
τα ἄλλα τῆθρασε κι' ἄλλα τῆψησε καὶ πρῶτο ξεχώρισε
γιὰ τίς Νύμφες τὸ καλῆτερο μέρος κ' ἔχυσε λίγο ἀπὸ
κροντήρα ποῦ ἦταν γεμάτη μούστο. Κι' ἀφοῦ ἔστρωσε
στρώμα ἀπὸ φύλλα χλωρά, ἀρχισαν νὰ τρῶν καὶ νὰ πί-
νουν καὶ νὰ διασκεδᾶζον· καὶ συνάμα εἶχε τὸ νοῦ του
στὰ κοπάδια, μὴπως λύκος πέφτοντας μέσα σ' αὐτὰ

κάνει τὰ ἔργατα τῶν ὀχτρῶν. Εἶπαν καὶ μερικὰ τρα-
γοῦδια γιὰ τιμὴ τῷ νυμφῶνι, πάλιν θυσίασε ρίμες.
Κι' ὅταν νύχτωσε, αὐτοὶ κοιμήθηκαν στὴν ἐξοχὴ καὶ
τὴν ἄλλη μέρα τὸν Πάνα θυμόντουσαν· κι' ἀφοῦ τὸν
τράγο τὸ μπροστάρη στεφανώσαν μὲ πεύκο, τὸν ἔφεραν
σμεῖα στὸ πεύκο· κι' ἄμα τὸν ράντισαν μὲ κρασί καὶ δό-
ξασαν τὸ θεό, τὸνε θυσιάσαν, τὸν κρέμασαν, τὸν ἔγδα-
ραν. Τὰ κρέατα, ἀφοῦ τῆψησαν καὶ τῆθρασαν τῆθρασαν
ἐκεῖ κοντὰ στὸ λιθαρί μέσα στὰ χόρτα καὶ τὸ τομάρι
μὲ τὰ ἴδια κέρατα τὸ κάρφωσαν ἀπάνου στὸ πεύκο κοντὰ
στὸ ἀγαλμα, ποιμενικὸ τάμα σὲ ποιμενικὸ θεό· ξεχώ-
ρισαν γι' αὐτὸν καὶ τὰ καλύτερα κρέατα κ' ἔχυσαν
μούστο ἀπὸ μεγαλῦτερη κροντήρα· τραγοῦδῃσεν ἡ Χλόη
κι' ὁ Δάφνης ἔπαιξε τὸ σουραῦλι.

ΚΓ'. Κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ χαμοκάλισαν κ' ἔτρωγαν
κ' ἔρχεται κοντὰ τοὺς κατὰ τὴν Φιλιππῆς ὁ γελαδάρης,
φέρνοντας μερικὰ στεφανώκια στὸν Πάνα καὶ στα-
φύλια μὲ τὰ φύλλα ἀκόμη καὶ μὲ τίς κληματόβεργες.
Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν ὁ μικρὸς τοῦ γιῶς ὁ Τίτυρος,
ἐκτὸς ἀγρόρι καὶ γαλανομαμάτικο· χαρούμενο παιδί καὶ
περήφανο· καὶ πηδῶσαν ἀνάλαφρα περπατώντας σὰν
κατσικᾶκι. Σηκώθηκαν λοιπὸν ἀπάνου καὶ στεφανώσαν
μαζὶ τὸν Πάνα, καὶ τίς κληματόβεργες ἀπὸ τὰ φύλλα
τοῦ πεύκου κρεμοῦσαν· κι' ἀφοῦ τοὺς κάθισαν κοντὰ
τοὺς τοὺς καλοῦσαν στὸ τραπέζι. Καὶ σὰ γέροι πιωμένοι

λιγὰκι πολλὰ ἀναμεταξὺ τοὺς ἔλεγαν· πὺς ἔδοσαν ὅταν
ἦταν νιοί, πὺς πολλὰ κουρσάκωνε κυνηγητὰ ξεφυγαν·
πικνεύονταν πὺς ἕνας σκότωσε λύκο κι' ἄλλος πὺς μόνο
ἀπὸ τὸν Πάνα ἔμεινε πίσω στὸ σουραῦλι. Τούτη ἡ παινεψιὰ
ἦταν τοῦ Φιλιππῆ. Ὁ Δάφνης λοιπὸν κ' ἡ Χλόη τὸνε θερ-
μοπαρκακλούσαν νὰ τοὺς μάθει κι' αὐτοὺς τὴν τέχνη καὶ νὰ
παίξει σουραῦλισε γιορτὴ θεοῦ ποῦ ἀγαποῦσε τὸ σουραῦλι.
Στρέγει ὁ Φιλιππῆς, ἂν καὶ κατηγοροῦσε τὰ γερατιά
πὺς δὲν τῆθρασαν δύναμη, καὶ πῆρε στὰ χεῖρά του τὸ
σουραῦλι τοῦ Δάφνης. Μὰ αὐτὸ ἦταν μικρὸ γιὰ μεγάλη
τέχνη, γιὰτὶ τὸ φυσοῦσε παιδιόστικο στόμα. Στέρνει
λοιπὸν τὸν Τίτυρο νὰ φέρει τὸ δικό του, ἂν καὶ τὸ σπῖτι
ἦταν μακριὰ δέκα στάδια. Κ' ἐκεῖνος ἀφοῦ πέταξε τὸ
πανωφόρι τοῦ ἔφυγε γυμνὸς τρέχοντας σὰν ἐλαφάκι.

ΚΔ'. Κι' ὁ Λάμωνας ὑποσχέθηκε νὰ διηγῇ τῆς
Σύριγγας τὴν ἱστορίαν, ποῦ τοῦ τὴν εἶπεν ἕνας Σικελὸς
παίονοντας γιὰ πληρωμὴ ἕνα τράγο κ' ἕνα σουραῦλι :

— Αὐτὴ ἡ σύριγγα, τῶρα, δὲν ἦταν ὄργανο,
παρὰ κόρη ὁμορφῆ καὶ μὲ φωνὴ γλυκιά· ἔδοσε γίδα,
ἐπῆξε μαζὶ μὲ τίς Νύμφες τραγοῦδοῦσε ὅπως τῶρα. Ὁ
Πάνας ἐνθ' αὐτὴ ἔδοσε, ἐπῆξε τραγοῦδοῦσε, πῆγε κον-
τὰ τοὺς καὶ τὴν παρακαλοῦσε γιὰ ὅτι τὴν ἤθελε καὶ
τῆς ἔταξε πὺς θὰ κάνει ὅλες τίς γίδες νὰ γεννῶν διπλά-
ρια. Μὰ κείνη περιγελοῦσε τὸν ἔρωτά του κ' ἔλεγε πὺς
δὲ θέλει ἀγαπητικὸ, ποῦ δὲν εἶναι οὔτε τράγος, μήτε